

Schäfer zavrtěl hlavou. „Ellen Mossingová? Vy jste s ní mluvila?“

„Jo, dneska. Jela jsem právě z Vedbæku, když mi na Instagram přišla ta fotka.“

Schäfer se opřel do židle a sepjál ruce za hlavou. „No to mě podrž! Dost se divím, že vás pustila dovnitř. Spolupracovat s Johannesem Mossingem byl horor.“

„V jakém smyslu?“

„Ve všech.“

„Můžu vám prozradit, že ani ze mě nebyl moc nadšený, když mě viděl.“

„O čem jste se tedy s paní Mossingovou bavily?“

„Moc toho nebylo. Nestihly jsme se pořádně rozprávět. Když se Mossing vrátil domů, nechal mě hospodyní vyexpedovat ven k autu.“

Schäfer přikývl. „Ano, to je mu podobné.“

„Proč nechtěl spolupracovat s policií? To zní fakt divně. Má snad stejný zájem na tom, aby byl vrah jeho syna odsouzen, jako vy, nebo ne?“

Schäfer na otázku neodpověděl. Ukázal místo toho na oba dopisy na stole před sebou. „Nemohl bych vás požádat o pár pytlíků?“

Heloise se chystala protestovat, ale zdvihl ruku, aby ji zastavil.

„Zaručeně jsou už usmolené spoustou dalších otisků, ale stejně by měly na expertizu. Je tu jistá pravděpodobnost, že se u proužku lepidla nachází DNA odesilatele.“

Heloise si už dopisy vyfotila iPhonem a zkopírovala je do úložiště na iCloudu. Našla tedy igelitové sáčky.

Schäfer si znovu navlékl rukavice a uložil dopisy každý zvlášť do sáčku.

„Co mám mezitím dělat?“ zeptala se Heloise.

Schäfer vstal a zapnul si semišovou bundu karamelové barvy. Ze zadní kapsy kalhot vytáhl peněženku a podal jí vizitku.

„Ozvěte se, kdyby přišly další dopisy nebo nějaké tajuplné fotky na Instagram. Jinak si myslím, že byste to měla brát prostě s klidem a mít oči i uši na stopkách.“

Rozhlédl se kolem sebe.

„Máte přítele nebo někoho, kdo by tu s vámi zůstal přes noc?“

Heloise zavrtěla hlavou.

„Tak se postarejte, abyste měla pěkně zavřené a zamčené dveře.“ Podal jí ruku na rozloučenou a Heloise mu ji stiskla.

„Neodpověděl jste mi na otázku ohledně Johanneese Mossinga,“ připomněla mu. „Proč nechtěl spolupracovat s policií?“

Schäfer zaváhal. Pak řekl: „Myslím, že na ni nasadil vlastní lidi, aby ji našli.“

„To nemůžete myslet vážně.“ Byl to tak absurdní nápad, že se Heloise až rozesmála. „Co myslíte, že má v plánu, jestli ji najde?“

Schäfer se vydal do předsíně.

„Jen se postarejte, abyste tu zůstala zamčená,“ zopakoval a odešel z bytu.

Heloise vyšla na balkon a sledovala, jak krátce nato přešel u ní před domem přes ulici a nastoupil do černého Opelu Astra, který stál z půlky zaparkovaný na chodníku.

Když odjel, sklídila po večeri. Hlavu měla jako hrací automat, který vystřeloval do hry stovky kuliček najednou. Padla na ni únava, připadala si podivně vysílená a byla jí zima.

Nechala nádobí nádobím a vlezla si oblečená do postele, ačkoli bylo venku ještě světlo, jenže nemohla usnout. Ptačí trylky babího léta se zařezávaly do ticha jako zbloudilé střely, a tak si vzala prášky na bolest hlavy a zapila je vodou, kterou měla ve sklenici na nočním stolku.

Schoučila se do klubička, volné ucho si přimáčkla polštářem a čekala, až se rozbouřená mysl pomalu, ale jistě uklidní.